

Oamk Journal

Oulun ammattikorkeakoulun julkaisuja

Tämä on alkuperäisen artikkelin rinnakkaistallenne. Rinnakkaistallenne saattaa erota alkuperäisestä sivutukseltaan ja painoasultaan.

This is an electronic reprint of the original article. This version may differ from the original in pagination and typographic detail.

Käytä viittauksessa alkuperäistä lähdettä/Please cite the original version:

Viinikka, S. 2021. Pienin askelin tai suurin harppauksin. Oamk Journal 109/2021. <http://urn.fi/urn:nbn:fi-fe2021122363051>

Pienin askelin tai suurin harppauksin

23.12.2021 - Viinikka Sinikka

Oamkissa vietetään [digipedagogiikan teemavuotta](#), jonka aikana luodaan valmiuksia muutoksen kohtaamiseen. Digipeda-kolumnisarjaa jatkaa kirjoituksellaan tietojenkäsittelyn lehtori Sinikka Viinikka.

Hieman jännittää uusi tilanne. Olen opettanut kaksi vuotta verkossa, ja keväällä pitäisi tavata opiskelijat kasvoista kasvoihin. Joku vuosi sitten jännitti, kun menin pitämään tunnit verkossa.

Luokassa voin nähdä, mitä opiskelijat tekevät, miten he reagoivat opetukseen, meneekö viesti perille ja tuleeeko asia ymmärretyksi. Ajattelemme usein, että verkko-opetuksessa opiskelijan ajatukset ovat muualla kuin opetuksessa, mutta niinhän ne voivat olla luokkahuoneessakin. Opiskelijoita on joskus heräteltävä. Lähiopetuksessa voin heittää pallon opiskelijalta opiskelijalle ja aktivoida heitä kommentoimaan. Verkossa ovat toisenlaiset aktivointivälineet, kuten äänestykset ja kädennostot.

Olen käyttänyt tekniikkaa avuksi omassa opetuksessa jo ”valovuosia”. Opiskelija voi edetä opinnoissa itsenäisesti omaan tahtiinsa, tai hän voi kulkea opettajan tahdissa. Tentin tulos näkyy opiskelijalle heti palautuksen yhteydessä. Automatisoidut tentit ovat säästäneet minut niiden korjaamiselta. Aikaa tämä ei ole säästänyt, aika vain on kulunut etupainotteisesti. Tenttien tekeminen on ollut työlästä, mutta nyt se kantaa hedelmää.

Oppimistehtävien palautus avaa tehtävien mallivastaukset. Voisiko tätä ajatella henkilökohtaisena palautteena, joka isoissa opiskelijaryhmissä on muuten vaikea toteuttaa? Opiskelija voi opiskella vapaaehtoisten opettavaisten testien avulla ja testata omaa osaamistaan. Testin voi suorittaa useaan kertaan.

Aina kaikki ei suju kuin Strömsössä, mutta jokaisesta kokeilusta olen oppinut jotain. Laitoin Moodlen Muistuttaja-työkalulla kannustusviestejä opiskelijoille. Sääntöihin taisi tulla virheitä. Viestit eivät lähteneet ajatusteni mukaan. Jospa vielä joskus yrittäisin asiaa uudelleen.

APOA-hankkeessa halusin testata, miten oppimisanalytiikka palvelee tuutorointia. Ajattelin, että tulipa valittua mahdoton näkökulma. Löysin kuitenkin asioita, jotka ovat jääneet osaksi opettajatuutorin työkalusettiäni. Opetuksen kehittämishankkeisiin kannattaa mennä mukaan ja viedä sinne käyttäjän – opettajan tai opettajatuutorin – näkökulma. Käyttäjälähtöisyys on kehittämisessä tärkeää.

Uusi muotisana on hybridiopetus. Siihen en ajatellut sekaantua. Sitten oli OHJY-hankkeessa opettajatuutoreiden koulutustilaisuus. Olin tietämättäni valinnut hybridiopetustilan, ja yksi opettajista joutui osallistumaan etänä. Äänitestejä tehdessäni tökkäsin Jabran koneeseeni, siinä samassa luokassa ollut laajakulmakamera heräsikin henkiin. Luokan kuva ja ääni välittyivät hienosti verkkoon. Kaikki toimi niin moitteettomasti, että nyt tekniikan puolesta minua ei hirvitä hybridiopetus ollenkaan. Luokassa olevia opiskelijoita voin ohjata vierestä ja verkossa olevien ohjauksen voin hoitaa Zoomin Breakoutroomissa. Näin opiskelijat saavat henkilökohtaista ohjausta, jos ryhmäkoko sen sallii.

Keskustelemalla kollegoiden kanssa olen saanut hyviä vinkkejä opetukseen. Kokemuksia kannattaakin jakaa etenkin samankaltaisia asioita opettavien kanssa.

Kaikki menetelmät, rakenteet, kommunikointitavat, opiskelijoiden seurannat ynnä muut eivät sovi omiin ajatuksiin. Kuulemastaan ja näkemästään voi poimia ne itselle sopivimmat ratkaisut, jopa koko opintojakson rakenteen tai pieniä yksittäisiä kikkoja.

Testaan ensimmäistä kertaa Wordin sanelutoimintoa. Olen sanellut tämän tekstin ja muotoillut sen näppäimistöltä. Kollega oli neuvonut opiskelijaa sanelemaan opinnäytetyön tekstin, koska kirjoittaminen tuntui vaikealta. Kannattaa panna korvan taakse.

Digitalisaatio on tuonut meille uusia mahdollisuuksia opettamiseen. Se vaatii perehtymistä ja suunnittelua, kuten mikä tahansa muukin opetus. Edetä voi pienin askelin tai suurin harppauksin. Kukin omalla tyylillään.

Sinikka Viinikka

Sinikka Viinikka (kuva: Oulun ammattikorkeakoulu)

Kirjoittaja työskentelee Oamkin Informaatioteknologian yksikössä tietojenkäsittelyn lehtorina.

Digipeda-kolumnisarja jatkuu keväällä 2022.

Kolumnisarjan aiemmat julkaisut:

– Laitinen Jyrki: [Vanhassa pitäytyminen ei ole kestävä ratkaisu](#)

– Kurttila Jukka: [Digipedagogiikkaa tuetaan, kehitetään ja jalkautetaan yhteistyössä ja koordinoiden](#)

– Karjalainen Asko: [Digioppimisen pitää tuntua hyvältä](#)

– Paukkeri Tarja: [Vuorovaikutusta verkossa ja verkotta](#)

METATIEDOT

Tyyppi: Kolumni

Julkaisija: Oulun ammattikorkeakoulu

Julkaisunumero: 109/2021

Julkaisuvuosi: 2021

Tekijätiedot: Viinikka Sinikka

Oikeudet: CC BY-SA 4.0

Kieli: suomi

Pysyvä osoite: <http://urn.fi/urn:nbn:fi-fe2021122363051>

Tiivistelmä: Oamkissa vietetään digipedagogiikan teemavuotta, jonka aikana luodaan valmiuksia muutoksen kohtaamiseen. Digipeda-kolumnisarjaa jatkaa kirjoituksellaan tietojenkäsittelyn lehtori Sinikka Viinikka.